

Arrest

nr. 196 077 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 9 oktober 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 13 oktober 2008.

Op 23 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 11 januari 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 34 521 van 23 november 2009 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 6 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die verzoeker en zijn echtgenote hadden ingediend op 23 november 2009, ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 95 043 van 14 januari 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die verzoeker en zijn echtgenote hadden ingediend op 7 maart 2012, onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 95 044 van 14 januari 2013 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 20 september 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 18 februari 2013 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 167 055 van 2 mei 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker en van zijn echtgenote een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Op 26 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Bij arrest nr. 167 553 van 13 mei 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 26 augustus 2017 wordt verzoeker aangetroffen terwijl hij arbeid verricht zonder daartoe gemachtigd te zijn.

Op 27 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 210 498.

Op 27 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : R. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...)1978

geboorteplaats : P. (...)

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/08/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV (...)) van de politie zone van LAN)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2013 dat hem betekend werd op 09.04.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"- Schending van de materiële motiveringsplicht

- Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG

- Schending van artikel 8 van het EVRM

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Art. 74/11. luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld doorrekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 10 van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Aan verzoeker wordt geen termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend, aangezien hij blijkbaar op heterdaad betrapt werd op zwart werk en waarmee hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; verzoeker zou tevens aan een BGV dd. 26.03.2013 (betekening dd. 09.04.2013) niet spontaan gevolg hebben gegeven.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij klakkeloos naar een PV (...) verwijst, dewelke tevens niet aantrefbaar is in het AD van verzoeker.

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar".

Verzoeker wijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overweging 50 van voormeld arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Er dient in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art. 8 van het EVRM zulks een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaat in hoofde van verzoeker, aangezien het vermoedelijk zwart werk in de bestreden beslissing gecatalogiseerd wordt als een eventuele schending van de openbare orde.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken inzake het.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek in hoofde van verzoeker zoals o.a. de schoolgang van zijn minderjarige kinderen in België.

Er dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat er in het administratief dossier van verzoeker nergens een proces-verbaal aanwezig is die voorgaande standpunten kracht kan bijzetten.

Verzoeker kan deze eenzijdige vaststellingen van de politionele diensten niet dienstig toetsen aan enig objectief document bestaande in het administratief dossier.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvVnr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet.

Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker met een schending van art. 8 EVRM tot gevolg.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.)."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11.1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden heeft met de specifieke omstandigheden van zijn zaak. Hij verwijt verwerende partij klakkeloos te verwijzen naar een PV dat niet zich niet bevindt in het administratief dossier. Hij stelt dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar". Hij vervolgt dat verwerende partij niet is overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek zoals o.a. de schoolgang van zijn minderjarige kinderen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daar aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan omdat hij op heterdaad betrapt werd voor zwartwerk en hij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26 maart 2013. Verzoeker betwist het determinerende motief, dat ten grondslag ligt aan de beslissing, op geen enkele wijze. Er wordt verder in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit het winstgevend karakter van zwartwerk kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Wat betreft het PV dat niet in het administratief dossier zou zitten, kan verwezen worden naar het arrest nr. 130.129 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25.09.2014 (eigen onderlijning):

"De gemachtigde stelt wel vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor valsheid in geschriften en gebruik en dat hij een valse identiteit opgeeft. De gemachtigde verwijst voor deze vaststellingen naar het PV nr. (xxx) van de lokale politie van Vilvoorde.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het volstaat dat in het kort het voorwerp en de

inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

Het PV nr. (xxx) bevindt zich in het administratief dossier en bevat volgende feitelijke vaststellingen:

“aard feiten: gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier).

Omstandigheden vaststelling: Project Europa. Betrokkene is in het bezit van een vervalste identiteitskaart.

Heterdaad: ja.”

Aldus blijkt dat in het bestreden bevel op voldoende wijze wordt verwezen naar het PV nr. (xxx) van de lokale politie van Vilvoorde daar in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden weergegeven. Dit PV nr. (xxx) maakt een voldoende objectief stuk uit dat de bestreden beslissing kan staven. Verzoekers betoog dat hij geen kopie heeft kunnen verkrijgen van dit PV is dan ook niet dienstig, nu verzoeker voldoende kennis had van het voorwerp en de inhoud van het PV. Derhalve is op afdoende wijze gemotiveerd waarom de gemachtigde het bestreden bevel heeft genomen.

In de mate dat verzoeker lijkt aan te voeren dat hij niet begrijpt op welke basis is besloten dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik van een valse identiteit, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Het is in die zin dat de verwerende partij in haar nota dan ook ten overvloede verwijst naar een tweede PV nr. (xxx) van de Federale Politie, Centrale Dienst ter bestrijding van valsheden - documenten, waarin wordt uiteengezet waarop de vaststelling dat de Bulgaarse identiteitskaart van verzoeker vals is of vervalst, is gebaseerd.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima rade* niet aangetoond.”

Verder werd in arrest nr. 132.123 van 27 oktober 2014 het volgende gesteld:

“De Raad stelt vast dat een administratief verslag van de politie van Zaventem in het door verweerder neergelegde administratief dossier is opgenomen. In dit verslag wordt aangegeven dat verzoeker op 16 juni 2014 werd aangetroffen te Zaventem naar aanleiding van een vechtpartij/opzettelijke slagen en verwondingen en dat een proces-verbaal werd opgesteld met nr. (...). Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie inzake het toebrengen van slagen en verwondingen niet correct zou zijn. Het bestaan van voormeld proces-verbaal, waarvan het nummer bekend is, wordt door de politiediensten die het opstelden immers bevestigd. De Raad merkt tevens op dat artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de door verzoekende partij vermelde feiten, tenzij deze kennelijk onjuist zijn, als bewezen dienen te worden geacht indien verweerder nalaat het administratief tijdig neer te leggen. In voorliggende zaak werd het administratief dossier met daarin het administratief verslag van de politie van Zaventem evenwel tijdig neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van deze wetsbepaling. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet aangeeft dat hij in andere omstandigheden werd aangetroffen dan deze die zijn vermeld in voormeld politieverslag, zodat hij bezwaarlijk kan verwachten dat de Raad andere feitelijke vaststellingen dan deze die in het administratief dossier zijn opgenomen als bewezen zou beschouwen. Tevens moet worden geduïd dat het gegeven dat het proces-verbaal met nr. (...) niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. Verweerder merkt in dit verband in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de politiediensten hem geen afschrift van dit proces-verbaal mogen overmaken en hen slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker zelf had voorts ruimschoots de tijd om de procureur de konings te verzoeken om kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent de feiten die op 16 juni 2014 werden vastgesteld door de politie te Zaventem. Er is dan ook geen reden om de behandeling van voorliggend beroep uit te stellen.” (arrest nr. 132.123 van 27 oktober 2014)

Waar verzoeker verwijst naar zijn schoolgaande kinderen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat alle gezinsleden van verzoekers illegaal op het grondgebied verblijven aangezien ook zij in het verleden bevolen werden om het grondgebied te verlaten. Zij dienen derhalve met verzoeker het grondgebied van

het Rijk te verlaten, waardoor zij niet van elkaar gescheiden zullen worden en er geen schending van artikel 8 EVRM kan voorgehouden worden.

Verder dient verwezen te worden naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet waarop verzoeker beroep kan doen, bij gemotiveerd verzoek, om een verlenging van de termijn van het grondgebied te verlaten te vragen teneinde de schoolgaande kinderen toe te laten het lopende schooljaar af te ronden. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn kinderen in het land van herkomst geen onderwijs kunnen verkrijgen, noch dat zij behoefte hebben aan gespecialiseerd onderwijs. Er wordt niet aangetoond dat een eventuele terugkeer naar het land van herkomst de kinderen van verzoeker het recht op onderwijs zou ontnemen. Er wordt evenmin aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan in het land van herkomst die de voorzetting van elke vorm van onderwijs verhinderen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt nu zowel de juridische bepaling en feitelijke overwegingen op grond waarvan de beslissing genomen werd, hierin op duidelijke wijze werden weergegeven. Uit het betoog van zijn verzoekschrift blijkt dat hij hiervan afdoende kennis heeft om zijn middelen te ontwikkelen.

M.b.t. de termijn werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat een inreisverbod, mede gelet het belang van de immigratiecontrole, proportioneel is. Verzoeker toont niet aan dat er omstandigheden voorhanden zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden en die zich zouden verzetten tegen het opleggen van een termijn van drie jaar.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven wordt erop gewezen dat dit artikel 3 enkel de definities bevat van de termen gebruikt in deze richtlijn en dat deze richtlijn werd omgezet in Belgische wetgeving, zodat verzoeker zich hier niet meer rechtstreeks op kan beroepen. Verzoeker voert evenmin aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet. Daarenboven blijkt niet dat de bestreden beslissing thans steunt op het gegeven dat er in hoofdte van verzoeker een risico op onderduiken zou zijn, zodat hoe dan ook de relevantie van de verwijzing naar deze bepaling *in casu* niet blijkt.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, dat hij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk, zodat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 9 april 2013 werd betekend. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat hij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken" en gelet op het belang van immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen. Voorts wordt nog overwogen dat "(h)et hele gezin (...) België (zal) moeten verlaten", zodat deze beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

2.3.3.1. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

(...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van 27 augustus 2017. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van drie jaar:

“Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV (...) van de politie zone van LAN)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.03.2013 dat hem betekend werd op 09.04.2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken”* en gelet op het belang van immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tevens wordt gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM, met name dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen en het gehele gezin in het land van herkomst samen een toekomst kan opbouwen.

De verzoeker voert aan dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt om aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. Hij wijst erop dat er zich geen proces-verbaal in het administratief dossier bevindt, noch een ander stuk waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de rechtspraak van het Hof van Justitie waar verzoeker naar verwijst, omtrent het individueel, actueel en daadwerkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde, relevantie heeft in het geval waar de gemachtigde op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet zou besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met een termijn van meer dan vijf jaar omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, *quod non in casu*. Verder wordt erop gewezen dat de politiediensten omwille van het geheim van het opsporingsonderzoek aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen afschrift van de processen-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij de gemachtigde slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. In voormeld administratief verslag wordt vermeld in welke omstandigheden de verzoeker werd betrap op zwartwerk. Tevens wordt in het administratief verslag het PV-nummer weergegeven waardoor de verzoeker desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Aangezien de kwalificatie “zwartwerk” eveneens werd opgenomen, kan de verzoeker bezwaarlijk voorhouden onwetend te zijn over de omstandigheden die aan de grondslag liggen van de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing. Waar de verzoeker betwist dat hij op grond van de feiten als een gevaar voor de openbare orde kan worden aangemerkt, wordt er op gewezen dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat “(g)ezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

Verder werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen kennis heeft genomen van de concrete omstandigheden van de zaak, met name het schoolgaan van de kinderen, en zo niet is overgegaan tot een individueel onderzoek in hoofd van de verzoeker alvorens de thans bestreden beslissing te nemen. Op 7 maart 2012 diende verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 februari 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Daarbij stelde de gemachtigde vast dat niet is aangetoond dat de kinderen in Servië niet naar school zouden kunnen gaan. Bij arrest nr. 167 055 van 2 mei 2016 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen. Hieruit volgt dat de door de verzoeker aangevoerde elementen werden onderzocht in het kader van de verblijfsaanvraag. De verzoeker en zijn kinderen werden niet tot verblijf gemachtigd en werden bevolen het grondgebied te verlaten. De verzoeker verwijst hier louter naar deze elementen. Hiermee toont verzoeker niet concreet aan dat deze elementen, die niet van aard zijn om een regelmatig verblijf in België te rechtvaardigen, *in casu* specifieke omstandigheden betreffen die relevant zijn en waarmee rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het hem opgelegde inreisverbod.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar de arresten van de Raad met nrs. 91 251, 95 142 en 97 002 van respectievelijk 9 november 2012, 15 januari 2013 en 27 februari 2013. Vooreerst wordt erop gewezen dat de Raad geen arrest met nr. 97 002 van 27 februari 2013 is gekend. Gelet op de verwijzing in het verzoekschrift naar de bladzijde 246 in het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van 2013, wordt aangenomen dat verzoeker doelt op het arrest nr. 98 002 van 27 februari 2013. Evenwel dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing bevat de volgende overwegingen met betrekking tot het familie- en gezinsleven van de verzoeker in België:

“Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

In casu wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verzoeker werpt op dat hij bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt zal worden in zijn gezinscel. De verzoeker betwist evenwel niet dat *“uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen”*, zodat hij *“(n)iet (kan) voorhouden van hen gescheiden te worden”*. Waar de verzoeker nog opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn concrete situatie, laat hij na te concretiseren welke elementen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werden veronachtzaamd. Met een dergelijke summiere uiteenzetting slaagt de verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Voorts toont de verzoeker niet met concrete gegevens aan dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om zijn voorgehouden gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET